ISSN 0132-4462.
№ 11 2008
ЛИСТОПАД

перець

ВІТАЄМО народного художника України, нашого славного перчанина Анатолія **ВАСИЛЕНКА** з першим 70-літтям! З роси і води Вам, Анатолію Петровичу!

А оце сам ювіляр запрошує вас на свій вернісаж (див. стор. 8-9)

Василь ФЛЬОРКО

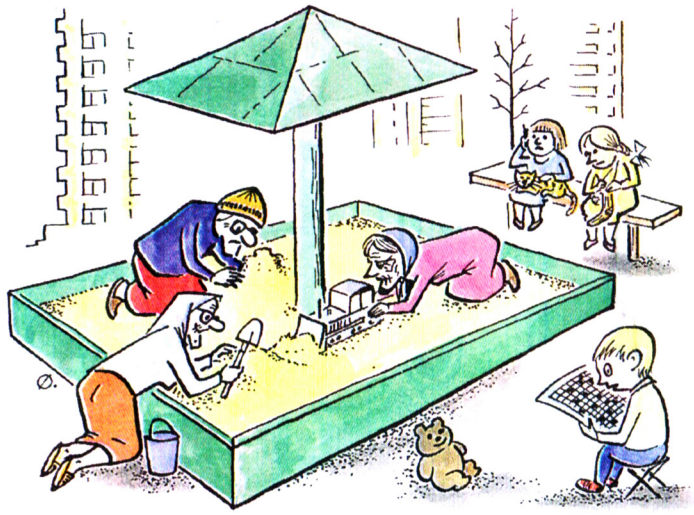

Обі пташці

О ти, що пір'їноньки маєш яскраві!
О ти, що живеш в Українській державі!
О ти, що не пурхала в різних союзах!
О ти, що дітей не навчаєш у вузах!
О ти, що без віз у світи вилітаєш!
О ти, що без митниць додому вертаєш!
О ти, одномовно співуча й двокрила!
О ти, з кого дерти податки несила!
О ти, що не ждеш і не хочеш зарплати!
О ти, що не прагнеш машини і хати!
О ти, що на пиках нахабних і ситих
Послід свій без остраху можеш лишити!
О ти, що співаєш у щасті й журбі!
Я заздрю тобі!

Микола САВЧУК.

м.Коломия
на Івано-Франківщині.

ІАП

інформаційне агентство „Перця"

ЯК ІЗ ЛАНЦЮГА ЗІРВАЛИСЯ

Київ. (Кор. ІАП). Ціни у столиці ніби з ланцюга зірвалися. Проїзд у метро підвищили у чотири рази, у автобусі — в чотири рази, трамвай-тролейбус — в чотири рази. Тепер ще й Мінтранс оголосив про подорожчання проїзду в електричках в два-чотири рази. А ними багато жителів Київщини їздять не тільки в гості, а й добираються щодня на роботу. Та щось не чути, щоб тим, хто користується цим транспортом, хтось підвищив зарплату не в чотири рази, а бодай на копійку.

ТАРАНЯ — В ЧЕРВОНІЙ КНИЗІ

Нещодавно екологи перед телекамерами спалили 300 сіток та іншого браконьєрського знаряддя, яке протягом останнього місяця було вилучено на водоймах Київського та Канівського водосховищ. Щороку в країні відбувається близько 15 млн. випадків браконьєрства. Розкривається ж усього 1–2 відсотки злочинів. Тому значно зменшився промисловий вилов щуки, плотви, ляща, судака. А тараню і золотого карася екологи взагалі запропонували занести до Червоної книги України, як види риб, що зникають.

На виробничій нараді директор звернувся до присутніх:

— Завод поки що годує нас. Хоча, крім керівництва, на ньому не працює ніхто... От ми вже й до осені, дякувати Богові, дотягли! І нам треба підбити підсумки. Так би мовити, звести до купи плюси і мінуси. Почнемо з доброго...

Першим підвівся начальник відділу техніки безпеки:

— Значно поменшало травматизму на виробництві. А смертельних випадків у цьому році немає взагалі!

— Поліпшилася трудова дисципліна: немає прогулів, запізнень на роботу. Підупала кількість крадіжок, оскільки охороняємо територію заводу

ЕЙФЛОРИЗМИ

- ***Поки справедливість торжествує, несправедливість жирує.***
- ***Всі гілки влади у нас ростуть з одного місця.***
- ***З повним ротом ми легко знаходимо спільну мову.***
- ***Зі слиною на губах не доведеш, що ти не верблюд.***
- ***Всі дороги у нас ведуть до бездоріжжя.***
- ***Лоб, правда, мідний, а так — золота людина.***
- ***Ми і гори перевернемо, щоб не злізати з печі.***

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Анатолій ГАЙНО

— Катю, це ти із перукарні йдеш?
— Та ні, із базару!..

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

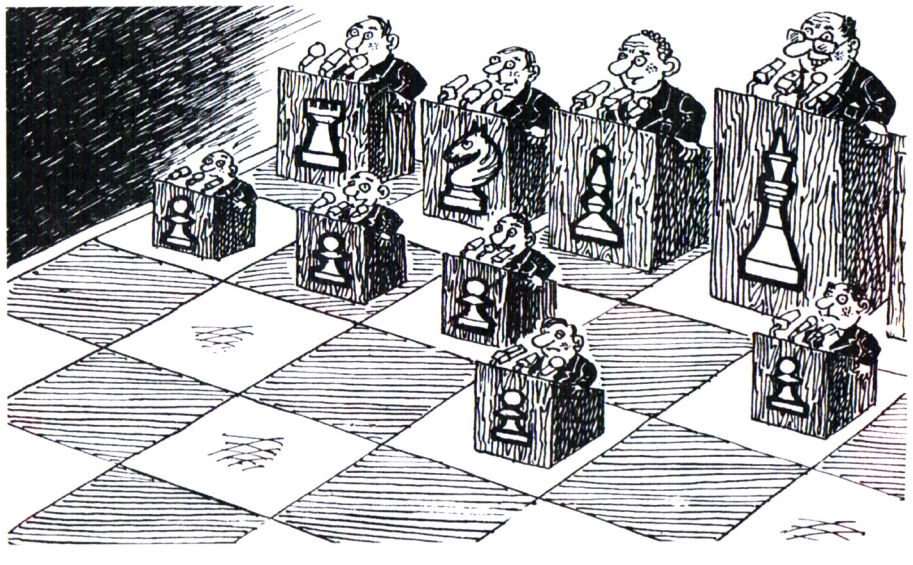

від самих себе! — чітко, по-військовому відрапортував начальник воєнізованої охорони.

— Припинився випуск бракованої продукції. Цього року не було ще жодної рекламації, — радо доповів начальник відділу техконтролю.

— Також усунена давня біда — плинність кадрів, бо нікого не приймаємо на роботу... — Старий кадровик додав, перегортнувши: — Нема людей — нема проблем!

Директор припинив виступи інших підлеглих. Його розпирали емоції.

— Бачте, скільки плюсів! — вигукнув він. — Ось так би нам завжди працювати.

Але враз стримав свої почуття і закинув рішуче:

— Ну, а як там із мінусами? Мабуть, немає їх взагалі?

— Є один, такий ма-ле-е-сень-кий! — спроквола вимовив голова профкому і показав усім мізинця. А потім вдався до звичайної протокольної мови: — Трудівники заводу скупчилися біля прохідної, погрожують страйком, якщо не буде ліквідована піврічна заборгованість по зарплаті. Кажуть, що виженуть керівництво, якщо воно не забезпечить їх нормальною постійною роботою.

— А щоб не вигнали, приступаємо до другого етапу нашого плану: оголошуємо завод банкрутом, а далі прибираємо його до своїх рук, — підсумував директор.

Леонід МАРЧЕНКО.

Олексій КОХАН

НАШІ ДОРОГИ

На сьогодні ми маємо два стани доріг: грязюка замерзла і грязюка засохла.

Надіслав Сергій ГАЛЬЧЕНКО.

м. Бердянськ Запорізької області.

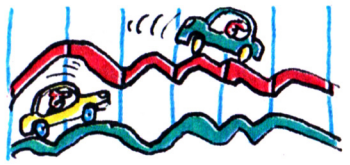

МЕДОВИЙ МІСЯЦЬ

Під час медового місяця чоловік запитує молоду дружину:

— Кохана, у нас є щось поїсти?

— Їж усе, що знайдеш у холодильнику...

— Ну й господиня ти у мене, золотце! Сама лід приготувала!

ЖІНОЧА ЛОГІКА

— Любий, ти порадієш за мене. Я тричі проїхала на червоне світло і мене ніхто не оштрафував. Тому на зекономлені гроші я дозволила собі купити ось таку кофтинку.

Надіслав Костянтин БОРИЧЕВ.

с. Золотники Теребовлянського району на Тернопіллі.

ПРОФЕСІЯ

— Ти ким працюєш?

— Ландшафтним дизайнером.

— Чудово. Цілий день в офісі...

— В якому там офісі?! На бульдозері!

Надіслав Іван КИРСАНІВ.

смт Нижньогірський, Крим.

Данило КУЗНЄЦОВ

Володимир СОЛОНЬКО

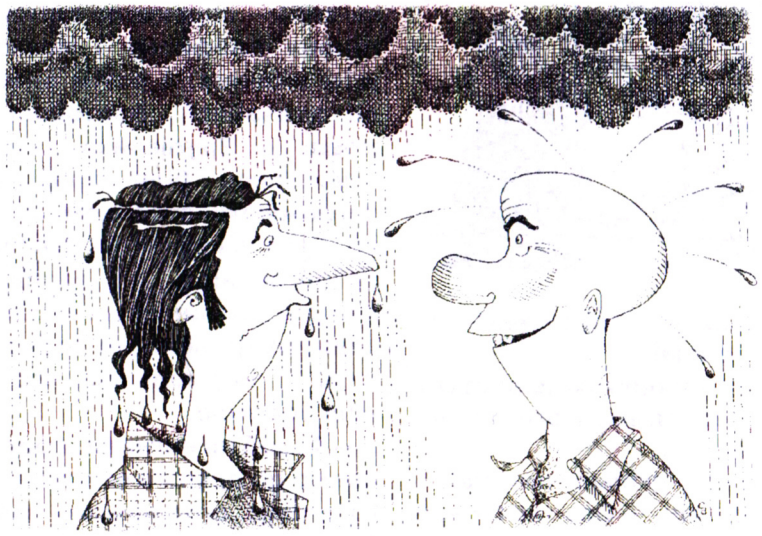

Усячина

НА ЗГАДКУ

Якось Александр Дюма обідав із відомим паризьким лікарем, який опікувався також і його здоров'ям, і той попросив письменника написати йому щось у книгу на згадку. Дюма написав: «Коли мій домашній лікар почне лікувати цілі родини, треба буде закрити лікарні».

— О, ви мені лестите! — вигукнув лікар.

Дюма усміхнувся і дописав: «Та відкрити два цвинтарі».

ЩО ДУМАЄ

Бетховен послухав у Дрездені слабку оперу Пайєра «Елеонора». Після вистави Пайєр спитав Бетховена, що він думає про його твір. Той відповів:

— Ваша опера так сподобалася мені, що я думаю написати музику до неї.

І написав на цей сюжет оперу «Фіделіо».

ХТО

Французького письменника Андре Моруа якось запитали:

— Хто, на вашу думку, більшою мірою змінив хід історії — Цезар чи Наполеон?

—За всі часи існування цивілізації, ніхто не змінював ходу історії в такій мірі, як історики,— відповів Моруа.

СВОЄЮ МІРКОЮ

Композитор Доніцетті був, зокрема, знаний ще й тим, що писав свої опери неймовірно швидко. Якось зайшла мова про те, що Россіні написав оперу «Севільський цирульник» усього лише за 13 днів, і Доніцетті запитали, чи таке справді можливе.

— То може бути,— сказав Доніцетті,— Россіні завжди пише дуже повільно.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Рятуймося, силовики сунуть!

Павло

СВІДОК

У міліції питає старшина Демида:
— Ви бачили, як сусід ваш
Ударив сусіда?
А той каже: — Тоді саме
Був я у коморі,
А сусід сусіда стукнув
По лобі надворі.
— Як ви взнали, що по лобі,
Не бувши при тому?
— Звук такий був, мов торохнув
По чомусь пустому.

НЕРОЗУМНІ ВАРЕНИКИ

Наварила господиня
Варенників зранку.
Щоб узяти їх на службу,
Поклала у банку.
А вареник, що у банці
Опинивсь найнижче,
Взяв та й репнув під вагою,
Аж сир з нього свище.
Гірко скаржиться вареник:
— Доле моя клята!
Навіщо ви роздавили
Свого-ж таки брата?
Чи комусь тут заважав я?
Чи вам місця мало?..
Як свій свого не жаліє,
То пиши пропало.

КОШМАРНИЙ СОН

Хворий лікареві каже:
— Дурниця така
Мені снилось, ніби з'їв я
З пір'ям гусака.
Лікар щиро співчуває:
— Справді, це біда.
З перепою може снитись
Всяка юринда.
— Так то так,— говорить хворий,—
Все це знаю я.
А куди ж тоді поділась
Подушка моя?

Глазовий

СУМНА КУМА

— На коньяк,— кума сумує,—
Ціни підняли.
— А ви його коли-небудь,
Кумасю, пили?
— І не нюхала ніколи,—
Сердиться кума. —
Та була ж якась надія,
А тепер нема...

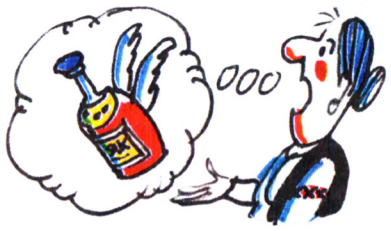

ЦЕНЗУРА

Допитливе хлопченятко,
Назвем його Юра,
Поцікавилося якось:
— Що таке цензура?
— Синку мій,— скривився татко,—
То така робота,
Щоб тому, хто правду пише,
Затикати рота.
— А тобі заткнути можуть?
Хлопченя спитало.
— Ні, синочку,— мовив татко,—
Нині легше стало.
Всі кричать, усі горлають,
Що кругом розруха,
А ротів не затикають,
Бо ніхто не слуха.

ГОМО ГОМІНІ...

Жив у одній країні
Філософ, що вперто товк:
— Ні в чому не вірте людині.
Людина людині — вовк.
Та з вовком рівняти нині
Людину не хочу я,
Людина людині —
Акулошакалозмія.

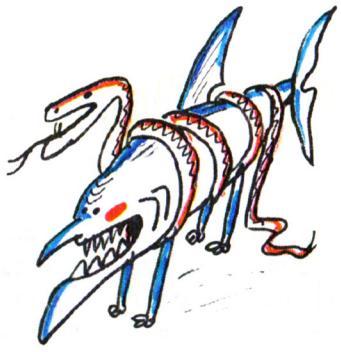

ЧОТИРИ КРИТИКИ

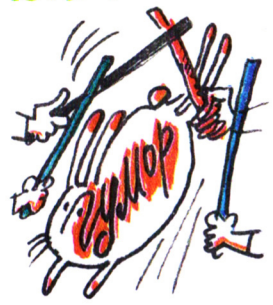

Перед тим, як сатиричну
Книжку видавати,
Дало її видавництво
Критикам читати —
Вусатому, носатому,
Пузатому й горбатому.
Відхилив вусатий
Усе про вусатих,
Викинув носатий
Усе про носатих,
Викреслив пузатий
Усе про пузатих,
Закреслив горбатий
Усе про горбатих.
Тож нехай нікому
Дивним не здається,
Що той, хто сміється,
Рідко видається.

Дубова ракета

Повернувся бравий хлопець
З армії додому
Та й розказує про службу
Дідові старому.
— Не страшний ніхто нам, діду!
Маємо ракети
Ті, що ціль накрити можуть
На краю планети.
Видають нам, коли треба,
Карту, на котрій
Видно води океанські,
Тобто, акваторій.
Ми наводимо ракети
В ті місця заочно,
Запускаєм і влучаєм
Ідеально точно.
Дід радіє, як дитина:
— Козацькому роду,
Як казали предки наші,
Нема переводу.
Можу, синку, розказати,
Тільки по секрету.
Колись були й запорожці
Зробили ракету.
Як за море повтікали
Кляті супостати,
Козаки їх із гармати
Не могли дістати.
То взялися за сокири,
Довго гріли чуба,
І ракету змайстрували
Із товстого дуба.
Затаскали в ту ракету
Пороху сім бочок,
Та, направивши за море,
Й бухнули разочок.
Уявляєш, скільки лиха
Туркам наробили,
Якщо тільки на цім боці,
Десятьох убили!

КОРИТО

В юності любив я
Твори Льва Толстого.
Тих чудових творів
Сто томів у нього.
Що ж мені найглибше
Увійшло у душу?
Ніяково трохи,
А признатися мушу.
Згадується в будні
Й у великі свята
Мудра його байка,
Із народу взята.
Про сім'ю не графську,
Взагалі не панську,
Навіть не заможну,

А просту селянську.
Як сім'я, бувало,
Сніда чи обіда,
То за стіл сідати
Не просили діда,
А чогось там ляпнуть
У брудне корито
І на піч старому
Штурхонуть сердито.
А коли старенький
Віддав душу Богу,
Викинув корито
Батько на дорогу.
Потім добре всипав
Синові малому:
— Ти нащо корито
Притаскав додому?
Щоб воно всю хату
Нашу просмерділо?
А хлоп'я крізь сльози
Мовило несміло:
— І тобі ж старе ньким
Доведеться стати.
З чого ж тебе, татку,
Будем годувати?
Це — народна байка.
Кращого нічого
Не знайшов я, грішний,
Навіть у Толстого.

ЗВУКОІЗОЛЯЦІЯ

Поселились Федько й Катря
В новому будинку.
Ставлять меблі, почепили
На стіні картинку.
Раптом чують тріск і скрегіт
У вечірній тиші.
Катря вдарила в долоні:
— Вже шкребуться миші...
Звідкіля ж вони так рано? —
Дивиться на Федьку,
А той каже: — То не миші.
То сусід їсть редьку.

Народні усмішки

САЛО

На митниці українця запитують:

— Що везете, пане?

— Та так, нічого... Тільки сало...

— Скільки?

— Двадцять п'ять метрів.

— Як двадцять п'ять метрів? Ану відкрийте валізу.

Той відкрив. Поміряли. Справді: двадцять п'ять метрів одним шматком.

— Як це? — дивуються митники.

— Та мамця кабанчика за хвіст прив'язала, а миску щодня далі ставила.

Почув і записав
Сергій РИБАЛКО.

смт Козельщина
на Полтавщині.

ЗАВИС

Чоловік у коханки в ліжку.

Опівночі подзвонили у двері.

— Це, мабуть, мій раніше повернувся з відрядження!.. — в розпачі виштовхує жінка коханця на балкон.

Той переліз через перила і повис під балконом. Годину висить, дві, три...

Світає. Вранці двірник підмітає вулицю. Побачив переляканого голого, що цокотів від холоду зубами:

— Що, висимо?

— Висимо...

— Ну, гаразд, підніми ноги, я під тобою підмету...

У КАФЕ

— Офіціанте! У мене в тарілці лежить слуховий апарат!

— Вибачте, що ви кажете?

ПОМИЛИЛАСЯ

Дружина каже чоловікові:

— Сьогодні у мене не вистачило грошей. Я забігла у твою канцелярію, у твій кабінет і взяла у твоєму піджаку сто гривень.

— Річ у тому, що вже місяць, як я працюю в іншому місці,— каже чоловік.

Почула і записала
Людмила СУХОРУКОВА.

м. Коростень
Житомирської області.

А ТИ?

У зоомагазині клієнт підійшов до клітки із папугою.

— Ну як,— звертається до птаха,— ти можеш говорити?

— Звичайно,— відказує папуга. — А ти можеш літати?

НА ДОБРАНІЧ!

— Ось вам пігулки, після яких будете спати всю ніч.

— А коли їх приймати?

— Через кожні дві години.

ПОЯСНИВ

— Тату, а чого в жирафів такі довгі шиї?

— Щоб можна було дістати листя на високих деревах.

— А чому дерева такі високі?

— Ну, аби жирафам не треба було нахилятися, щоб до листя дістати.

СКІЛЬКИ

— Дідуню, скільки корів ви пасете?

— П'ять, онучку, п'ять. Із козою — шість...

Почув і записав
Назар МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

МАНІЯ ВЕЛИЧІ

— Як ти гадаєш, Максиме, у наших правителів буває манія величі?

— Дуже навіть часто...

— І ким вони тоді себе вважають?

— Народом.

ОГОЛОШЕННЯ

"У зв'язку з фінансовою кризою світло в кінці тунелю буде вимкнене з метою економії електроенергії".

Почув і записав
Олег МУТОВИЦЯ.

смт Зарічне
Рівненської області.

Микола КАПУСТА

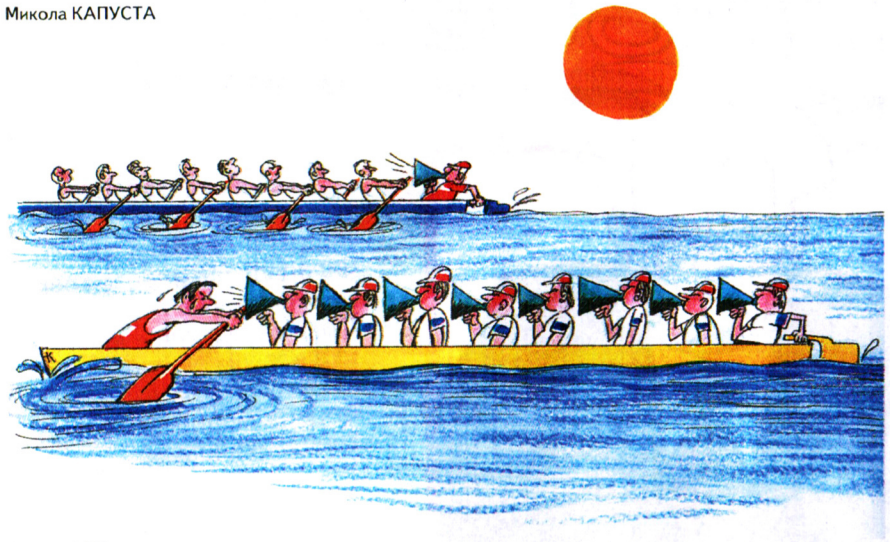

У братів наших менших

НАСЛІДОК

Відвідувач зоопарку зауважив, що одна мавпа кашляє, і дав їй чаю із дещицею коньяку. На другий день та мавпа була цілком здорова. Але три інші почали кашляти.

СПІЛКА

Жаба побачила коропа, що млів під сонцем на мілководді.

— Що ти тут робиш? — поцікавилася жаба.

— Чекаю, на якого-небудь рибалку.

— Та ти що?! — жахнулася жаба. — Невже тобі життя так остогидло?!

— Ні. То ми з крокодилом удвох комбінуємо, я — принада.

ПО ОБІДІ

Зустрілися два комарі. Один питає:

— Чого ти такий веселий?

— Сьогодні обідав у наркодиспансері.

Вінегрет із перцем

Олег СМАЛЬ

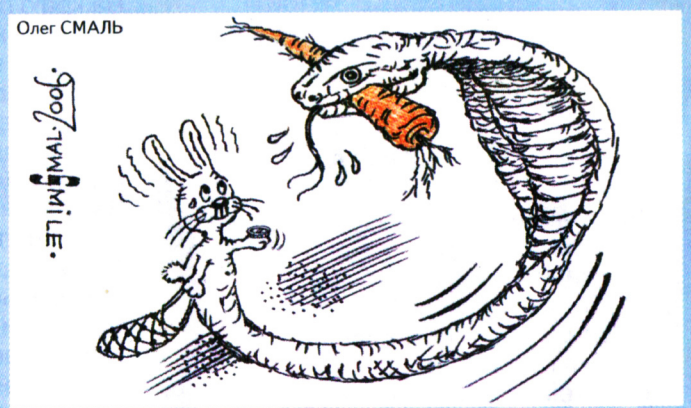

Микола КАПУСТА

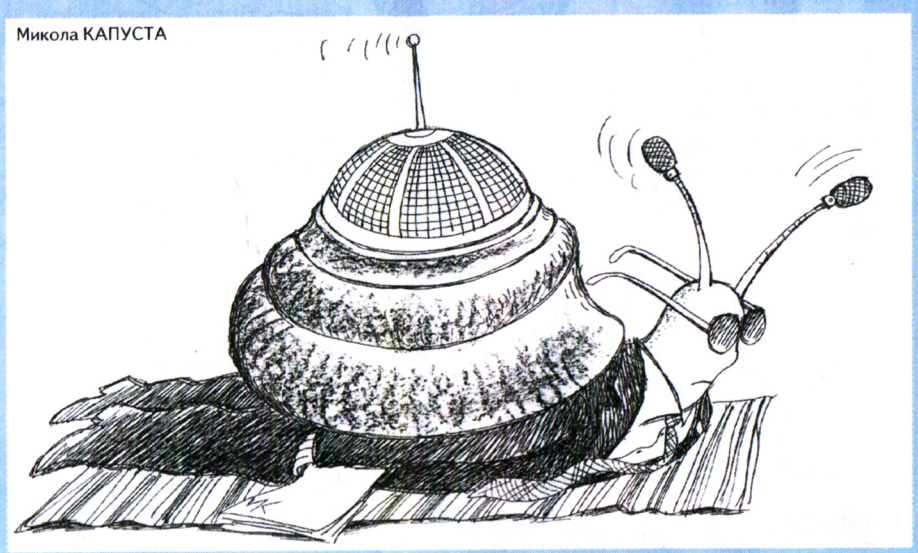

Володимир СТРЕКАЛЬ

ЖЕРТВА ІНСТИНКТУ

До чиновника влада
Загукала згори:
“Буде більша зарплата —
Хабарів не бери!”

Тільки ж логіка клята
В нього зовсім не та —
Як зростає зарплата,
То й хабар вироста.

Бо чинити інакше
Той чиновник не звик,
Бо для нього хабар же —
То природній інстинкт.

ГРІШНИК

В гречку вскочив раз Ілля
Й кумові сказав:
“Це ж тепер на душу я
Гріх великий взяв”.

Та у відповідь дзвенить
Безтурботний сміх:
“Не тушуйся! Бог простить
Цей солодкий гріх”.

Все ж Іллю пече вогонь,
А слова сумні:
“Може, Бог простить його,
А дружина – ні”.

ЗА ГРУДИ!

Був Микола майже хворий,
Додалось йому сивин —
До начальника контори
На прийом зібрався він.

“Не тушуйся,— радять люди,—
Наступай і вимагай,
Сміливіш бери за груди,
Хай вирішує — і край”.

Як почав за груди брати,
То усе владнав сповна,
Бо начальником була там
Мила жіночка одна.

КОСА І КАМІНЬ

Повторюємо так ми
Тепер, як і колись:
Найшла коса на камінь,
Ніхто не поступивсь.

Даремно дітки просять
Забути звички ці,
А ми під гострі коси
Жбурляєм камінці.

І смуток понад нами
Ширяє угорі:
Найшла коса на камінь,
Безсилі косарі…

Олександр КОСТЕНКО

Володимир АДАМОВИЧ

Микола КАПУСТА

Олександр КОСТЕНКО

Володимир СОЛОНЬКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Віталій ГРІНЧЕНКО

АНАТОЛІЙ ВАСИЛЕНКО

Автошарж.

ТІЛЬКИ ФАКТИ

Відсунем пишне славослів'я вбік
І візьмемо, сказать би, факти голі
Та й глянемо, а що ж за чоловік
Той маляр Василенко Анатолій.

Він, од свого народу кров і плоть
Та ще й дитина трудового роду,
Веселий свій талант, що дав Господь,
Запріг в щоденну працю для народу.

Так трудиться, що кожен був би рад,—
Вигадливо, невимушено, класно;
Таких, як він (це — безумовний факт!),
У матінки Природи — геть не рясно...

Такі-то, знацця, факти. Ну, а ще ж
І те, що ювілей приспів людині,—
Теж факт! А проти фактів не попреш.
Отож за Василенка — по чарчині!

Текст Дм. Молякевича.

1962 р.

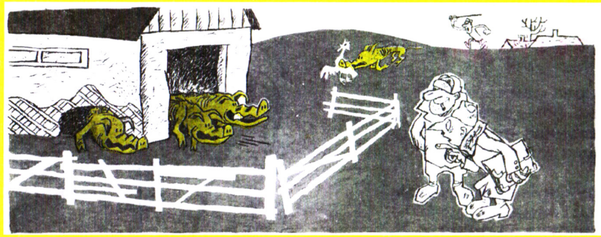

— Проходьте, проходьте...
— А свині у вас прив'язані?

1990 р.

— Я за цю землю бився у громадянську війну!
— І хто ж переміг, дідусю?

2000 р.

1966 р.

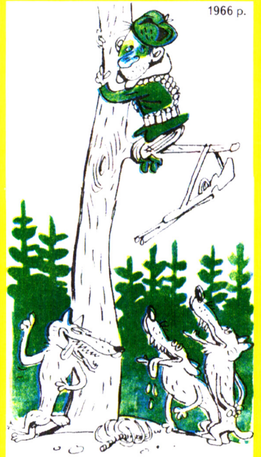

— А то в мене запас на чорний день...

1988 р.

1988 р.

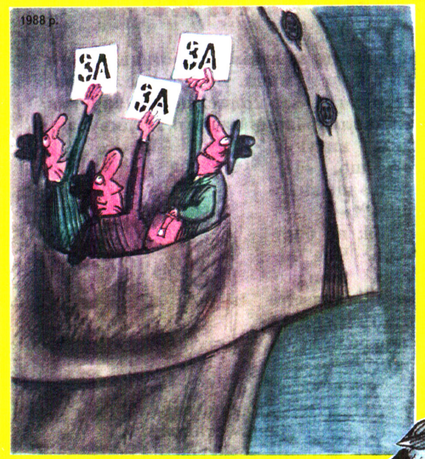

2008 р.

— Якщо будуть вибори, сходи за мене. Набридло!

2000 р.

— Молодець, синок! Весь у мене! Вже й охорону собі найняв.

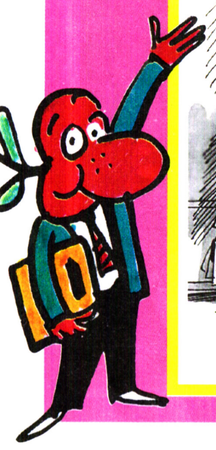

1968 р.

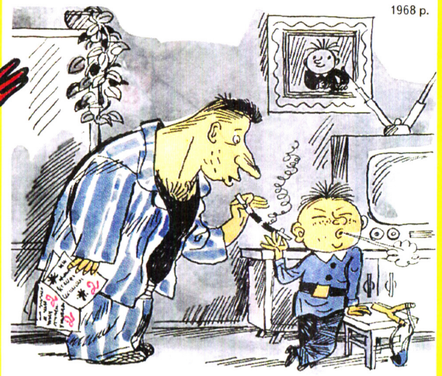

— Ніяк не можу зрозуміти, коли я дав маху у твоєму вихованні.

1988 р.

— Якби не масовик-витівник,— вимерзли б корівки.

1966 р.

— Що це з ним?
— Та сьорбнув ложку навару з цього казана й отруївся.

1990 р.

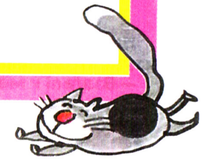

ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ

Триває передплатна компанія.

Незважаючи на фінансову скруту, ми зробили все, щоб залишити передплатну ціну на наш журнал майже на минулорічному рівні.

Хотілося б, щоб із нами залишилися старі і вірні друзі, чиї родини передплачують «Перець» не одне десятиліття. І були б раді, якби до перчанського товариства приєдналися нові читачі.

Тож дайте прочитати «Перець» родичам, друзям, знайомим. А комусь можна й подарувати передплатну квитанцію на день народження чи на іменини. Зробіть такий сюрприз — і вас згадуватимуть протягом року, одержуючи на свою адресу свіже число «Перця». Є можливість, передплатіть журнал для бібліотеки, рідної школи і т.д. Скажемо велике спасибі, якщо ви занесете один із вже прочитаних вами примірників журналу на пошту і попросите зв'язківців поставити його на видному місці. Бо, знаємо, що багато із тих, хто колись передплачував журнал, побачивши його, із здивуванням вигукує: «А що, «Перець» ще виходить?!»

Тож не барітеся. Час летить швидко, не відкладайте оформлення передплати на завтра.

Передплатна ціна на «Перець» становить:

На 12 місяців — 36 грн. 84 коп.
На 6 місяців — 18 грн. 42 коп.
На 3 місяці — 9 грн. 21 коп.
Індекс — 74393.

(У каталозі видань України на 2009 рік — сторінка 170.)

Будьте з «Перцем»!

Вітаємо ювіляра!

Нашого давнього автора, художника-карикатуриста із м. Василькова Київської області Валерія СИНГАЇВСЬКОГО з першим 50-літтям.

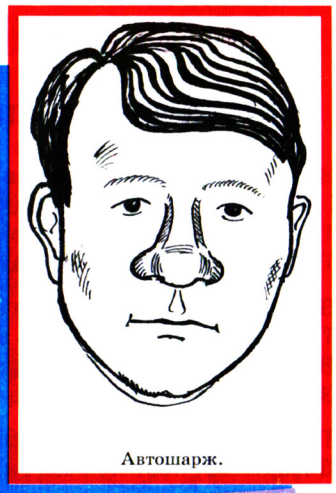

Автошарж.

— Зайчику, давай не будемо зараз їсти Колобка. А коли хліб подорожчає — продамо.

— Ех, якби не був сантехніком, — пішов би у політики!

— Ой, Васю! Кажуть, політика — то брудна справа!

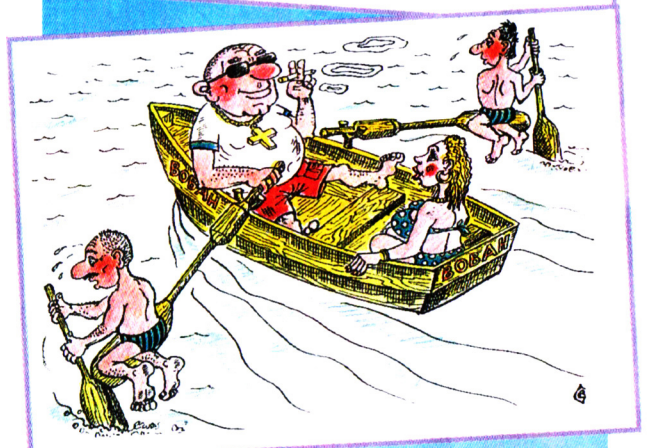

Валерій ЧМИРЬОВ

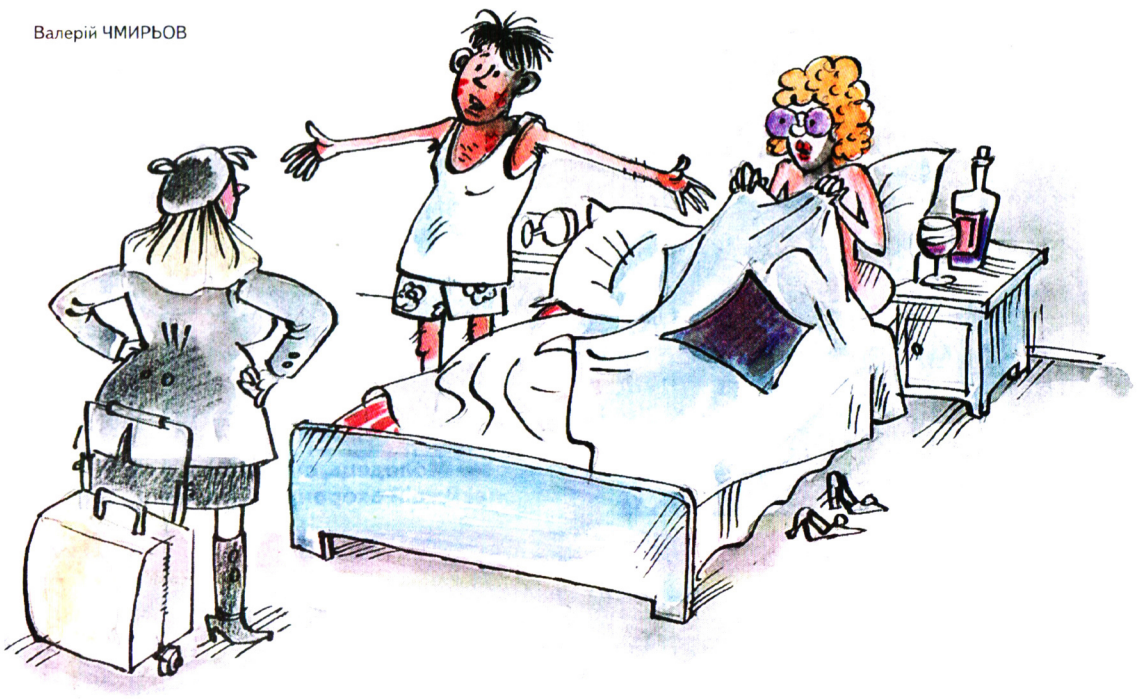

— Кохана, ти все не так зрозуміла! Це мій перекладач! Коли ти у відрядженні, я бачу сни виключно англійською мовою.

Із студентського гумору

ТЯГНІТЬ

Викладач на екзамені в інституті фізкультури:

— Так, давайте залікову! Тягніть канат!

СЛОВНИКОВИЙ ЗАПАС

На семінарі відповідає студент-філолог:

— Взагалі у мене великий словниковий... цей... як його...

ПІВДЕНЬ — ПІВНІЧ

Розмовляють два студенти-біологи:

— А що буде, якщо отак довго-довго сидіти і дивитися на південь?

— На потилиці виросте мох.

НАПОЇ БУВАЮТЬ РІЗНІ

— Євгене, ти що п'єш вранці?

— Це залежить від того, чи треба в цей день іти на лекції, чи ні...

Зібрав і до друку підготував
Остап ПРУДНИК,
студент інституту
журналістики
КНУ ім. Тараса Шевченка.

— Домовились, синку: хто програє — той іде вчить уроки!

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПОТРЕПЛІННЯ.

ОКОЗАПИЛЮВАННЯ.

ВІДЬОМСТВО.

КАЛИМБУР.

ДЕПУТАТСЬКИЙ КОРМУС.

НАДУРАЛЬНИЙ ОБМІН.

БЛАТІЖНИЙ.

ГАДМІНІСТРАЦІЯ.

ДОШКУРНА КРИТИКА.

НАДУРАЛІСТ.

ПОЛІТИЧНА СВИСТЕМА.

ХАРАКІРИСТИКА.

НАЧХАЛЬНИК.

ДЕРИБАНК.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

✸

ЗАКОНОВДАВСТВО.

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани Чернівецької області.

Валерій КОНОНЕНКО

Чернівецьке РАДІО відповідає

— Яка різниця між колишнім робітничим класом і теперішньою робочою силою.

— Робітничий клас працював на того хлопця, а робоча сила тепер — на цього пахана.

Флоріан БОДНАР.

Василь ФЛЬОРКО

Андрій САЄНКО

Володимир АДАМОВИЧ

ЖАЛІ І ВТІХИ „ГАЛЬОРКИ“

Сумно, панове! Літо минуло, сонце скаче небом якимось рикошетом, ніби його копнув хтось із нападників «Карпат», а в самих горах Карпатах гуцули невесело розмірковують, які-то сніги намете цього разу... Одне слово, проминуло тепле літо, як то у відомій пісні повідомляється.

Одначе є публіка, якій розлука з літом душу звеселяє. От узяти хоча б львів'ян. Не всіх, а тих, що мають змогу зблизька, з вікон своїх помешкань, милуватися знаменитою площею Ринок.

До речі, кілька слів про саму площу. За останні пару літ на Ринку перестелили бруківку. Але людям не догодиш: учені нарікають, що тією Геракловою — за витратами! — роботою завдано великої шкоди історичному і ще якомусь там середовищу. Влітку майдан з усіх боків роїться пивними шатрами, і це теж не всім до вподоби — нарікають, що щось там, мовляв, із оплатою торгових місць махлюють.

А от львів'яни, що мешкають на тій площі, зокрема, в будинку № 45, на літо нарікають. Вони радо вітають зміну красної пори року на осінь із її сльотою; у них свято, бо скінчилося літо, а разом із ним...

Боже, як гордилися достойники із мерії, що вдалося започаткувати вуличну концертну програму «Літо на Ринку»! Ще б пак! Європу маємо!

Як то виглядає в натурі? А так. Біля кам'яниці № 45 у вихідні дні монтується сцена, обладнана стадіонними підсилювачами звуку. А далі — мікрофони, барабани, маестро, форте, алегро... Гей-гоп, тра-ля-ля. На бруківці чи, сказати б, у тутешньому партері — зачудування і шал молодняка, який «на халяву» смикається та човгає ногами...

Є й статечніші програми. Але які б вони не були, на «гальорці», тобто на поверхах будинку, сидять люди із заткнутими ватою вухами і пишуть листи — мерові, в прокуратуру і ще комусь та кудись там. Мовляв, деренчать шибки, тиньк зі стелі сиплеться, рухаються меблі — навіть ті, які спокійно себе поводили під час обох світових війн.

І даремно пишуть; тільки дратують чиновних патріотів міста. Ніхто їм не відповідає. Ну, надішлють інколи цидулу з назвами паперів, на підставі яких відбувається музичне виховання громадян, і квит. Як мовиться, панич не відає, чим бідний обідає.

Щоправда, часом ті нарікання виводять зі спокійного стану навіть крицево міцного чиновника. Приміром, фахівець із санстанції у відповідь на наполягання «гальорки» буквально блиснув «здоровим глуздом»: його служба, мовляв, не може стати плече в плече зі скаржниками, бо, по-перше, концерти — річ хороша; по-друге, заміри децибелів, які нібито руйнують тим скаржникам здоров'я,— це вам не безплатний концерт: коштує те дійство 300 гривень; по-третє, річ не в грошах, а в тому, що у вихідні дні служба не працює, а по буднях концерти не бувають...

Сумно, панове. І не тільки тому, що «проминуло тепле літо», а й тому, що у Львові по буднях на майдані не музичать. А то б...

А з другого боку — «гальорка» радіє: восени літо йде навіть із площі Ринок. Аж до кінця наступної весни.

Цікаво, чи прийде за цей час щось нове в голови організаторів дозвілля на Ринку.

Володимир ПАЛЬЦУН.
м. Львів.

У цьому РЕБУСІ зашифровано казахське прислів'я.

Осіння казка

Лисичка Лапа бігала лісом і притомилася. Лягла перепочити на галявці та й задрімала. А в лісі уже почався падолист. І на сонну лисичку з дерева злетіло кілька жовтих листочків.

— Який гарний кожушок у Лапи! — нагодився на галявку вовчик Сварко. — І я хочу такогой.

Та й ліг неподалік. Йому на кожушок злетіло з довколишніх дерев кілька жовтих листочків і один червонястий. Вовчик не ворушився, примруживши очі й спостерігав, як із дерев падає листя. Він шепотів кожному листочку:

— Лети сюди!.. Сідай на мій кожушок!..

— А чого це ви тут лежите? — притупцяв на галявку ведмедик Медько.

І розбудив лисичку Лапу.

— Не рухайся! — сказав їй вовчик Сварко. — А то зіпсуєш свій кожушок.

Лисичка й побачила, що той із жовтими листочками став ще красивішим.

— І в тебе гарний кожушок,— глянула вона на вовчика.

— А в мене буде найкращий! — ліг біля них і ведмедик.

Невдовзі і на нього впали три жовтеньких і один коричневий листочок. А потім ще п'ять жовтуватих — наче золотих листочків.

— У мене найкрасивіший у нашому лісі кожушок! — вигукнув Медько.

— А чого це в тебе? — образилася Лапа.

— Бо на ньому найбільше листочків!

— Зате на моєму вони найгарніші. Поглянь, які! — показала лисичка.

— А в мене навіть червонястий листочок є! — не мовчав і вовчик. — Мій кожушок найкрасивіший!

— Ні, мій! — ревів Медько.

— Мій! — не погоджувалася Лапа.

— Мій! — старався перекричати їх Сварко.

Цю суперечку почув вітерець. Мабуть, йому закортіло побачити найкрасивіший у лісі кожушок. Спочатку він підлетів до лисички — і ненароком здув усі листочки з її кожушка. Потім закружляв над вовчиком. Над ведмедиком вітерець пролетів аж тричі — поки і на кожушку Медька не залишилося жодного листочка. А тоді так подув, що забрав всі ті красиві листочки із собою.

— Ой, уся краса з кожушка полетіла,— забідкалася лисичка Лапа і підхопилася з трави. — Побіжу, може, наздожену.

— Треба було тихенько лежати, а не хвалитися на увесь ліс,— дорікнув ведмедику вовчик Сварко.

Ведмедик Медько нічого не сказав — мовчки потупцяв додому.

А зверху на дереві осінніми кожушками лисички, вовчика й ведмедика милувалася ще й білочка Шиша. Коли Лапа, Сварко і Медько розбіглися, вона мовила:

— Якби не сварилися, то їхні кожушки і досі були б красивими...

Зістрибнула на землю, і їй на хвостик упав жовтенький листочок.

Світлана ПРУДНИК.

УРОК

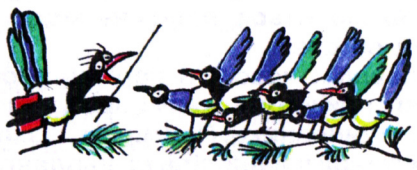

Сидить на смеречині сорок сорок,
Сорока сорокам проводить урок.
Сороки скрекочуть,
зривають урок...
Нелегко навчати аж сорок сорок.

РАНОК

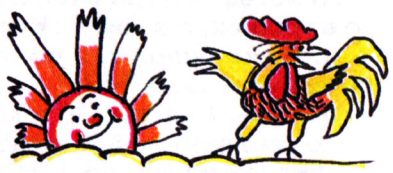

Півник весело кричав,
Усіх радо сповіщав:
— Сонце встало! Диво з див!
Я, це я його збудив!
Уставайте, годі спати —
Треба сонце зустрічати!

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

БУДЬМО ЗДОРОВІ!

Віктор ПОПОВ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

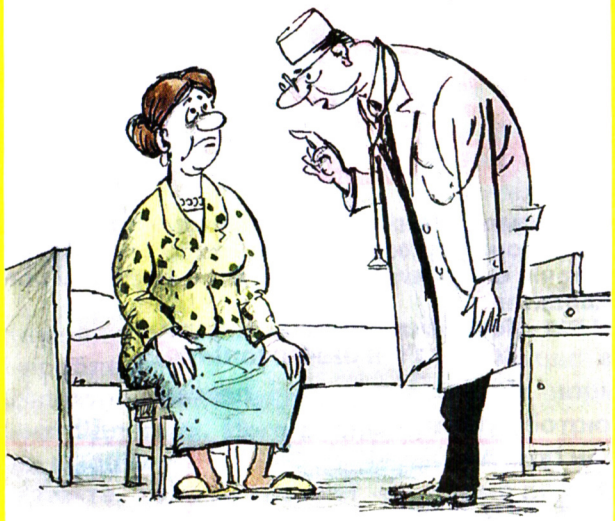

— Нерви ми вам підрихтували, але надалі уникайте базарів, магазинів і вітрин із цінниками...

Валерій МОГИЛЬНИЙ

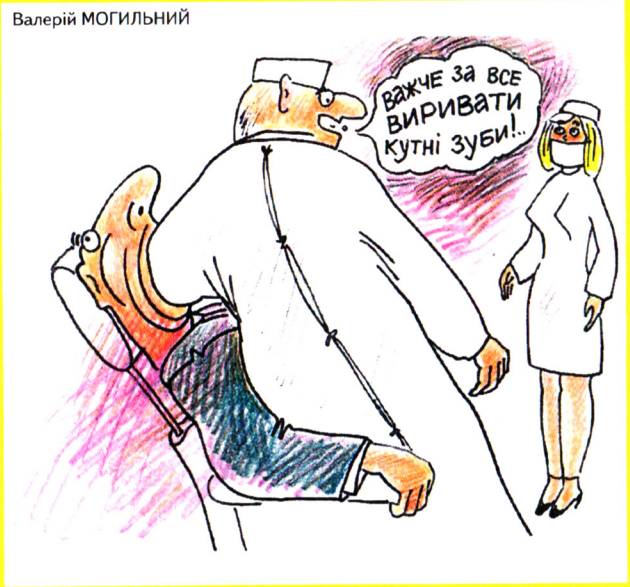

Євген ХУДАЄВ

— Дорогенька, маєш чудовий вигляд — дієта пішла тобі на користь.

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

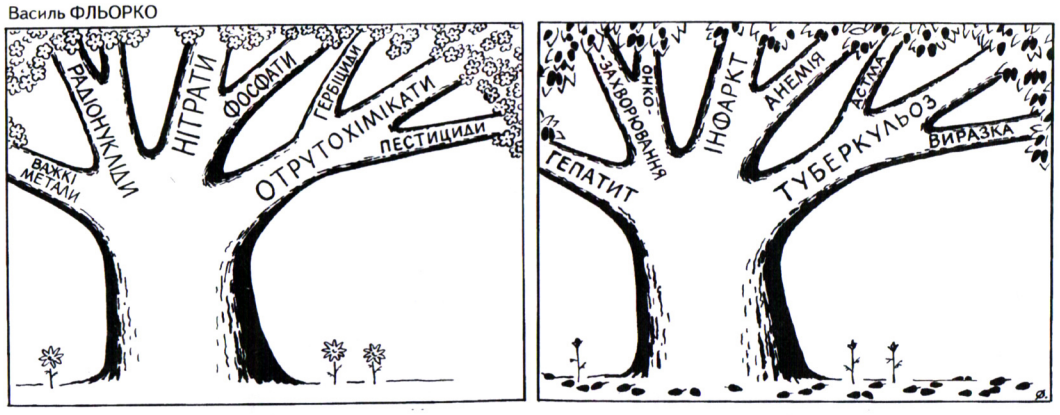

Квіточки і ягідки.

Страшне перо не в гусака...

«Літописи написані у сиву давнину, коли люди ще не знали письма».

«Годинник пробив третю годину, і сім'я графа зрозуміла, що це полудень».

(З учнівських творів).

«Треную собак, котів та інших друзів людини».

«Продам оптом трьох курей, у пір'ї, у доброму настрої, молодого віку».

(З оголошень).

Надіслала Стелла ОНИЩЕНКО.

с. Червоноармійське Березівського району на Одещині.

Літературні пародії

МЕНЕ ЩОДНЯ ТИ ПРОБУЄШ...

Мене щодня ти пробуєш на смак,
кусаючи легесенько за вушко.
А дух стомивсь, знеболився, обм'як.
Твоїм волоссям пахне так подушка...

Людмила СОЛОНЧУК.
«Літературна Україна», 8 березня 2007 р.

З тих пір минуло літо не одне,
Як ми ходили шлюб з тобою брати.
Відтоді ти випробуєш мене,
Кусаючи за лікті чи за п'яти.

Розпізнаєш на вартість і на смак,
Мов на базарі покупець — малину.
І кожен раз лишаєш свіжий знак,
Обгриз усю, мов заєць деревину.

Пашить все тіло — п'яти і плече —
Через твої вибагливі потреби.
Але любов дорожча над усе,
Тому ж бо я не гніваюсь на тебе.

ДАВАЙ ДОВІРИМОСЯ НОЧІ

Лиш ти і я — вогонь нестерпний.
І губи від цілунків теплі,
«Люблю тебе», і очі в очі.
Давай довіримося ночі.

Мирослава ШЕРШЕНЬ.
Журнал «Дзвін», № 5-6, 1999 р.

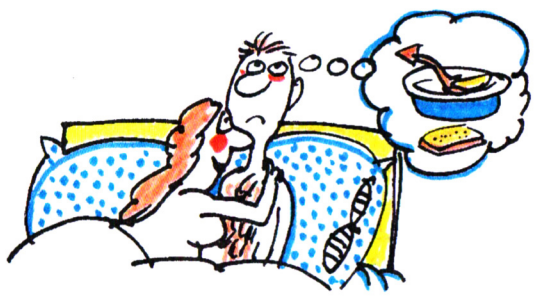

Весь день над віршами сиджу,
А муж прийде, вечерять хоче.
Я обніму його й кажу:
— Давай довіримося ночі.

Дивися: небо зацвіло.
А я люблю любовні речі.
Та ще такого не було,
Щоб чоловік мені перечив.

Петро САВЧУК.

У НАС В ГОСТЯХ

ЧАЯН

Цього року побратимові «Перця» — татарському журналові сатири і гумору «Чаян» («Скорпіон») виповнюється 85 літ. Щиро вітаємо наших колег чаяністів і читачів цього чудового видання, яке всі ці роки проявляє скорпіонський характер.

Перцівки піднімаємо чару —
Здоров'я й щастя ювіляру!

ПЕРЧАНИ.

СУЧАСНІ ДІТИ

Вирішила бабуся прочитати казочку чотирирічній онучці. Взяла до рук книжку, погортала і зупинилася на «Курочці рябій».

— ... Мишка бігла, хвостиком махнула, яєчко впало і розбилося. Дід плаче, баба плаче...

А внучка на те тільки зітхнула:

— Жаль дідуся, жаль бабусю... Але самі винні — треба було застрахувати яєчко. І вся справа. Татко он недавно розбив свою машину — одержав страховку і спокійно зробив ремонт.

В. ЯКУШЕВ.

І. НАФІЄВ

І. КИЙКО

С. ЄРМІЛОВ

І. ГАРІФУЛЛІН

А. ШУЛЬПІНОВ

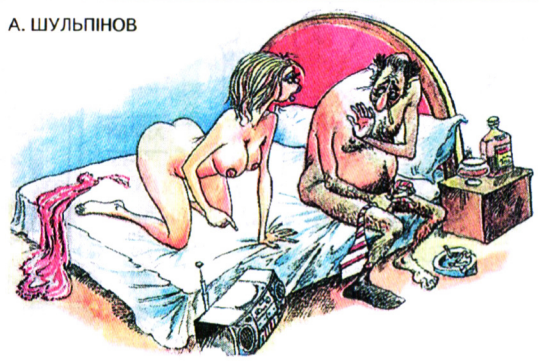

— Може, гімн поставити?
— Нічого не вийде — я в опозиції...

ФОРТЕЦЯ

На високому березі річки стояла древня фортеця. Воздвигли її ще древні греки, щоб стримувати навалу варварів. Через кілька століть її штурмом взяли перси. Потім персів прогнали турки. А останніх перемогли суворовські чудо-богатирі. В роки війни фортецю відважно обороняли наші солдати, і вона виявилася неприступною для фашистів. Дивно, але всі ці події майже не позначилися на міцності фортечних мурів.

Нещодавно історичне місце уподобалося олігарху Хапугіну. Нема таких фортець, яких би він не міг узяти. Пара бульдозерів і бригада таджиків за кілька днів розчистили майданчик під його котедж.

В. ІСЛАМОВ.

С. АНДРІАНОВ

ДУМКИ

● *Чисто не там, де не смітять, а там, де прибиральниці одержують пристойну зарплату.*

А. ЕЗЕКОВ.

● *Дорожче за здоров'я нічого немає. Хіба що — ліки.*

Л. КРАЙНОВ-РИТОВ.

ДУМКИ

● *Один день виборів чотири роки депутатів годує.*

Г. МОЛОДЦОВ.

● *Із рішення партійного з'їзду: «наступати на ті ж граблі будемо обережно і під новими прапорами».*

Ю. БЄЛЯЙЧЕВ.

М. ЛАРІЧЕВ

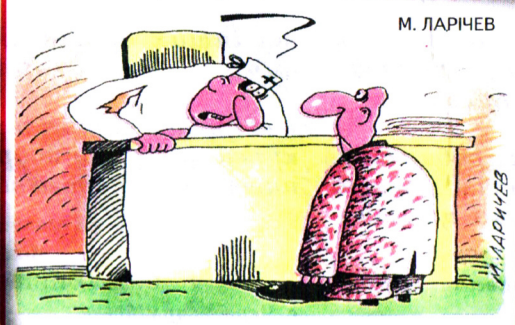

— А ви пробували менше ходити пішки?

Д. ПОЛУХІН

Анекдот розповів читач

— Знаєш, доню, сусіди мені казали, що ти спиш із своїм женихом!

— Ой, мамо, ти їх більше слухай, сусіди тобі такого нарозказують! У них, якщо із ким переспиш, так відразу — жених!

Р. Галявін.

— У мене все за броньованим склом: чайник, виделки, ножі, книги...

— А ти що, в антикварному чи ювелірному магазині працюєш?

— Ні, на заводі броньованого скла.

Є. Обухов.

— Виробнича гімнастика для працівників банків: руки за спину, обличчям до стіни.

С. Семенова.

— У вас продається книга «Як прожити на саму пенсію?»

— Ні, ми фантастикою не торгуємо.

С. Іванов.

Дружина розбудила чоловіка опівночі:

— На кухні, здається, злодій їсть пиріг, який я спекла ввечері.

— І куди мені телефонувати: в міліцію чи у швидку допомогу?

І. Васячін.

— Сідайте, підвезу! У мене сьогодні святкова знижка.

— А яке свято?

— Вперше цього тижня машина завелася.

В. Антонов.

Підготував до публікації Р. ЗАКІЄВ.

Олександр СТРІЛЕЦЬ

Сатиричний жанр
Сигнал автомобіля
Мінерал
Становище
Епоха
Українська річка
Папуга
Народний поет-співак у Казахстані
Ляпас
Ділове зібрання
Закрита група людей
Біблійна гора
Осіння пора
Родичка гумору
Своя .... - владика
Фах лікаря
Пастка
Юний натураліст
Ейфелева ...
Супер-пілот
Нота
Крісло монарха
А .... і нині там
Держава у Вест-Індії
Міра площі
Вигук
Лікарська рослина
Село в Середній Азії
Опора мосту
Чоловік вівці
Російська малолітражка
Жіноча сорочка
Марка зброї
Хатня тварина
Скандинавський бог
Браво! ....!
Організація вкладників
Королівське свято
44-й президент США
Нижня кінцівка
Богдан Ступка
Східна країна
Пивбар у Англії
Жуйна тварина з Тібету
Орел
Одиниця щільності,
Рослина або наївна людина
"Батько" детективного жанру
Українська казка
.... Лорак
Метан
Найбільша наземна тварина
Число ....
Ріка в Італії
Світлина
Протидія
Фон
Овоч

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Переляканий пес три дні гавкає.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 10

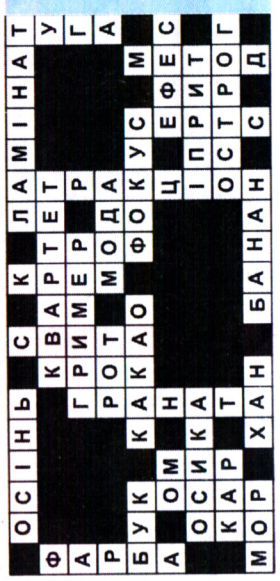

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Автомобілі, автомобілі, автомобілі... Колись класик казав, що це не розкіш, а засіб для пересування. Так воно і є. Саме засіб для пересування, а не їзди. Особливо у великих містах, де і вранці, і вдень, і увечері на дорогах утворюються затори. І, буває, можна швидше добратися до роботи пішки, ніж на авто.

Але автомобілі — не тільки на дорогах. Увечері вони заповнюють двори і дворики (треба ж десь ставити свого «залізного коня» на ночліг). Саме таку картину намалював наш художник Анатолій Гайно («Перець» № 9). Вийшло дитя із під'їзду з відерцем і лопаткою, щоб погратися у пісочниці. А до неї — зась. Не добереться. Бо вона обставлена автомобілями.

Наші читачі після літнього відпочинку проявили неабияку активність. У журі було чималенько роботи. Та воно розглянуло усі підписи і вирішило, що переможцями дев'ятого туру дотепників є: **Іван ГУСЕЛЬНИКОВ з м. Донецька** — *«Не такі треба лопати, щоб дорогу прокладати!»*; **Олег ЦИБІВ з м. Куп'янська, що на Харківщині** — *«Доведеться, діти, вдома сидіти!»* та **Роман ГЛУХОВЕЦЬ з м. Львова** — *«Розпрягли тут хлопці «коні», а де ж гратись Соні?»*.

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Броніслава ЖУКОВСЬКОГО.

На переможців чекають призи.

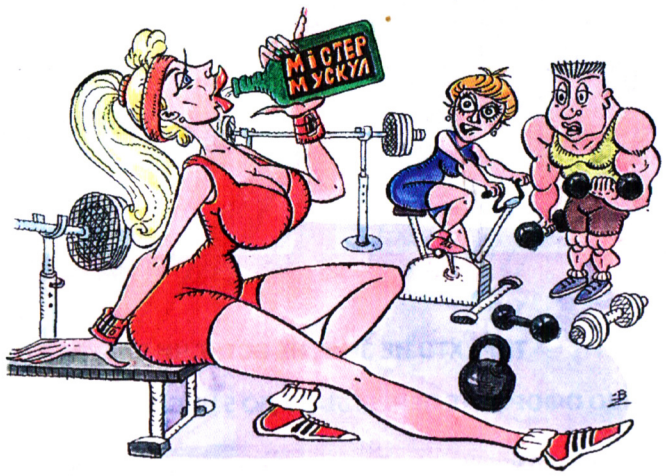

ПЕРЕЦЬ № 11 (1591)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 21.11. 2008. Підписано до друку 24.11.2008. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8 530 прим. Зам. 0110811. Ціна договірна.

© «Перець» 2008 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Василь ФЛЬОРКО

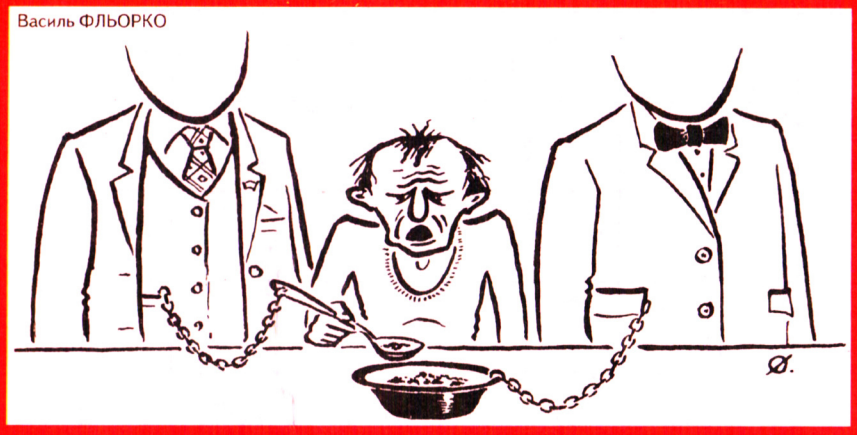

Олег ГУЦОЛ

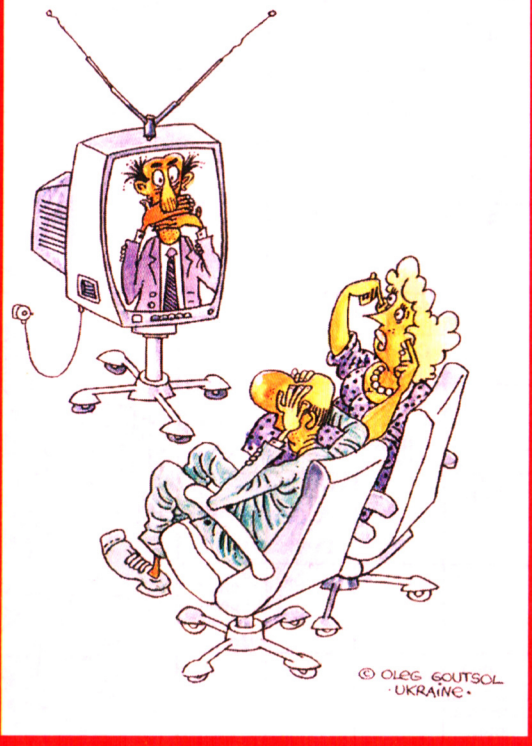

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Анатолій ГАЙНО

— За що штраф? Ніякого ж знака тут нема!

— Є! За отими рекламними щитами!..

Валерій КОНОНЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

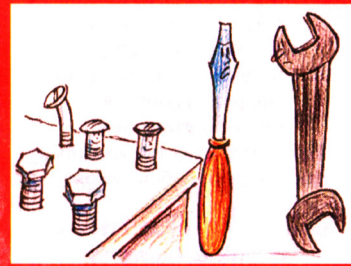

— Пора б їх уже прикрутити!

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

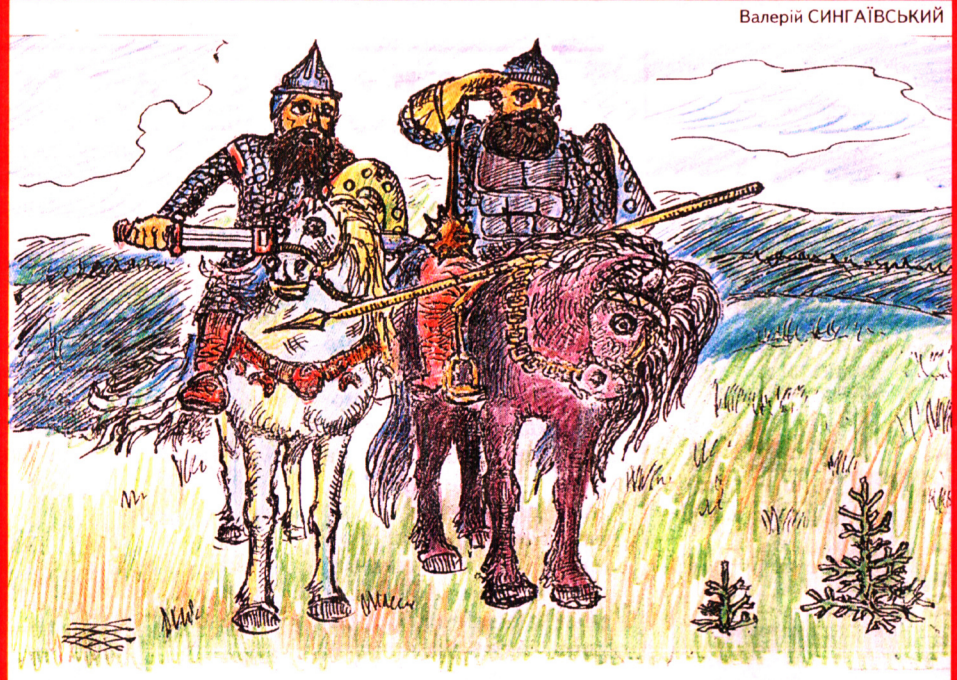

— У Альоші Поповича бізнес: дає туристам покататися на своїй коняці; сотня баксів за годину.

4 820012 960675 11

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!